

Dit alles zou anders zijn in het volstrekt Utopia, zooals sommigen zich dat ontwerpen, een wereldhuishouding onder één centraal bestuur. Hier zou een opkoop en distributie door de centrale Overheid van de gansche wereldproductie naar alle uiteindelijke consumenten, dus de tijds-overbrugging, mogelijk zijn zonder eenig winstbejag. Wij willen verklaren aan de mogelijkheid van zulk een wereldhuishouding niet te gelooven, en het tijdsverspilling te achten, daaraan eenig woord te besteden.

De conclusie van dit korte tusschenvoegsel moet dus zijn, dat de eventuele bemoeiingen van de Overheid in het proces, hetwelk de productie en de consumptie omspannt, de speculatie, inclusief het winstbejag van (stel alleen maar buitenlandse, maar dan toch) particulieren nimmer buitenstuiten; de speculatie blijft daaraan inhaerent.

(Wordt vervolgd.)

'sgr.

A. S.

ZENDING EN EVANGELISATIE

Terreinbearbeiding.

Een paar malen wees ik in dit blad op de noodzakelijkheid, dat voor den arbeid der Evangelisatie personen worden benoemd, die daarvan hun geheele werk maken, predikanten, kandidaten in de Theologie, of anderen.

Dat is gewenscht voor den arbeid in de groote steden, maar niet minder voor het werk in bepaalde streken, die dan intensief zouden kunnen en moeten worden bewerkt.

In Noord-Holland zijn reeds broeders opgetreden, die hun geheelen tijd in dienst hebben gesteld van de Evangelisatie, en daarvoor bezoldigd worden.

En tot Noord-Holland mag dit niet beperkt blijven.

Voor eenige weken verscheen een brochure, getiteld „Stemmen uit het Zuiden“, uitgegeven door de Deputaten voor de Evangelisatie in Noord-Brabant en Limburg. Daarin wordt met klem de wenschelijkheid betoogd, om te komen tot een eigen Evangelisatie-predikant. Het werk moet worden uitgebreid — maar waaraan boven alles behoefte is, dat is een predikant, die zich aan dien arbeid geheel wijden kan.

In die brochure schrijft Ds De Vries van Tilburg o.m. dit:

„Van uit de bestaande kerken kan naar alle zijden van nu af aan krachtig worden gearbeid.

Maar we hebben er Dienaren des Woords voor nodig, die van de Evangelisatie onder de Roomschen hun levensstaak kunnen maken.

Wij hebben behoefte aan leetuur, die is ingesteld op eenvoudige liefdevolle onderwijzing van de Roomschen, opdat zij tot nadenken mogen worden gebracht.

Er moeten cursussen komen, waardoor jonge leden der kerk grondig worden onderricht inzake de verschillen tusschen Rome en ons.

Avonden moeten worden georganiseerd, waar de beste kenners van de roomsche leer kunnen worden verwacht zonder dat er vrees behoeft te zijn, dat een vraag- en antwoord-debat verkeerd zal uitloopen.

Wij kunnen niet zonder een evangelisatieblad, dat wekelijks verschijnt en waarin de verschillen bovenbedoeld, op bevattelijke wijze worden uiteengezet en dan bij duizenden kan worden verspreid.

En eindelijk, wij kunnen niet zonder een welvoorzienige bibliotheek, die de werken van Augustinus, Luther en Calvijn enz. bevat.

Weer de roep om een predikant! De Kerken in het Noorden zullen wel doen, veel te geven voor Brabant en Limburg, om in het donkere Zuiden het licht van het Evangelie te doen schijnen.

En elders is niet minder behoefte aan den Evangelisatie-predikant. Er zijn groote streken in ons land, die op bearbeiding wachten. Bearbeiding, die niet kan geschieden door een commissie met een aantal broeders, die hun vrijen tijd er aan geven, of er met een zangkootje op uit trekken. Het wachten is in vele streken op den vasten arbeider in dienst van de Evangelisatie. En als er in ons werk opleving zal komen, moet die vaste kracht er komen.

Maar dan zal er nog een tweede moeten gebeuren: dan moet worden gekozen een bepaald gedeelte van het terrein, dat zal worden bearbeid. Wanneer er een groot gebied ter bearbeiding ligt, een streek, dan kan men op een van twee manieren arbeiden. Men kan of die geheele streek doortrekken, en zoo nu en dan te hooi en te gras eens iets doen in een bepaalde plaats; of men kan een bepaald deel daarvan uitzoeken, en zich met kracht op dat stuk werpen. Waarvan dan het niet te vermijden gevolg zal zijn, dat men andere stukken van het geheele terrein voorloopig onbearbeid laat liggen.

Dat laatste heeft natuurlijk een bezwaar: dat heele stukken voorloopig braak blijven liggen.

Maar toch verdient het, in het algemeen gesproken, de voorkeur.

In de Zending bieden de Schrift en de historie ons hierin het voorbeeld.

Het is beter, een bepaald stuk met alle macht te gaan bearbeiden, en daarop aanvankelijk alle krachten te concentreren, dan gelegentlich hier en daar eens iets te gaan doen. Mits dan dat stuk met zorg worde uitgekozen.

En dan kan op dat bepaalde terrein een Kerk, die daartoe is aangewezen, daar met steun van zusterkerken de Evangelisatie ter hand nemen door middel van een vaste kracht.

Zoo doet men het in Noord-Holland. En zoo kan het in nog vele andere streken van ons land gebeuren.

Onlangs deelden de bladen ons mee, dat de Deputaten voor de Evangelisatie in de classis 's Hertogenbosch voorstellen, met steun van de Part. Synode van de Gereformeerde Kerken in Noord-Brabant te Lutterade een predikant en te Heerlen een hulpprediker te beroepen.

Er komt overal initiatief. Aanpakken. En er is hoop, dat in nog vele streken van ons land men de elders gewezen wegen inslaat.

De tijd roept. De armoede van onzen tijd schreeuwt om hulp.

En straks staan tal van jonge mannen klaar, aan de markt, zonder dat hen iemand tot den arbeid roept.

Zullen dan de Kerken in stad en land niet roepen, om te gaan arbeiden in den wijngaard des Heeren, ook onder het weggezworvene, om het terug te roepen tot de fonteynen des heils?

C. B.

UIT DE BUTENLANDSCHE KERKEN

Rijn-Pruisen.

Toen de deputaten der classis Arnhem voor de evangelisatie in Rijn-Pruisen de laatste maal samenkamen vingen zij aan met kennis te nemen van den inhoud van het laatst ingediend driemaandelijks verslag, waaraan nog werden toegevoegd mededeelingen van den deputaat die op den vorigen Zondag den dienst had vervuld in de kerk van Duisburg—Ruhrort. Zij werden bij het lezen en hooren van de ingekomen berichten ontroerd en kunnen niet beter het verblijdende, door hen vernomen omtrent den voortgang van den arbeid door ds Wiepkema, met die hem daarbij helpen, weergeven dan door de echo die op dat nieuwe geluid in hun gemoed weerklonk: „Heer ik hoor van rijken zegen“. De vragen rezen op bij een broeder in een der kerken van ons gewest: is in Duisburg nog een Gereformeerde Kerk? Kan men van die weinigen die daar achtergebleven zijn nog zeggen dat zij eene gemeente zijn? En dan, indien door de omstandigheden waaronder deze overgeblevenen thans leven, dezen moeten worden gesteund door de broeders en zusters uit het vaderland, zou het dan niet beter zijn dat zij maar repatriëren? Is een eigen dienaar aldaar wel noodig? Zouden er in het eigen vaderland geen zwakke kerken zijn, bijv. in de Bommelerwaard, die veel meer den dienst van een onzer dienaren behoeven? Zoo wordt gedacht; zoo wordt wellicht gesproken; zoo wordt geschreven. Ik kan dit verstaan. Zoo wordt overlegd door broeders die niet geheel onbekend zijn met de Gereformeerde Kerk van Duisburg, die thans één gemeente vormt met die van Ruhrort. Zij gaan uit van omstandigheden gelijk zij die wellicht vroeger hebben gekend of daarvan uit deze of gene bron hebben vernomen. Toch blijken zulke leden volstrekt niet goed te zijn georiënteerd en zij zullen blij zijn te vernemen van den rijken zegen, dien het den Heere behaagt op den arbeid vanwege onze classis, gesteund door schier alle classes onzer Kerken, aldaar verricht. Laat ik daarvan dan het een en ander mededeelen. Doch vooraf ga wat men in een der laatste nummers van de Geldersche Kerkhede heeft kunnen lezen onder het hoofd: Nederlandsch Bijbelgenootschap. Aan het slot van een kort verslag van de vergadering der afgevaardigden van de afdelingen van het Nederlandsch Bijbelgenootschap in de provincie Gelderland, te Nijmegen gehouden, staat: „Hierop was aan het woord de afgevaardigde uit Duisburg van de afdeling Rijnland en Westfalen. Negen van de tien Nederlanders aldaar lijden gebrek aan het aller-noodigste. Vergaderingen (van de afdeling) werden niet belegd, daar men zelfs het tramgeld niet meer kan betalen. Er wordt geëvangeliëerd onder de Nederlandsche schippers, die den Rijn bevaren, 5000 in getal, onder wie vele in zeer behoeftige omstandigheden verkeerden“. Dan volgt de opmerking: Onder groote deelneming werd deze spreker aangehoord.

Naast deze vijfduizend schippers, hier genoemd, leven in dit deel van Duitsland meer dan vijftien duizend Nederlanders en daaronder vele „verstrooid gereformeerden“.

Met groote erkentelijkheid deelen de deputaten, aan wie de behartiging der geestelijke belangen van velen dezer verstrooiden is toevertrouwd, mede, dat uit bijna alle deelen van ons land door klassieke correspondenten gaven toevloeden voor het

evangelisatiewerk onder hen verricht. Ook stemt het tot hartelijke blijdschap, dat er zoovele gaven inkomen om tevens eenigermate te voorzien in het gebrek „der negen van de tien Nederlanders die aldaar gebrek lijden“. Moge het aldus blijven voortgaan en wel zóó, dat als onze verstrooiden aldaar bij hun huiselijke godsdienst-oefening lezen van de omtrent „vijfduizend mannen“, die de Heiland deed nederzitten, terwijl Hij aan zijn discipelen bevel gaf het door Hem gezegende brood der schare voor te leggen, de huisvader tot het gezin kan zeggen: de Heere spijzigt ook nu nog de „vijf duizend“ en wederom door een wonder, hoewel door een ander wonder, toch door een wonder, daar Hij de harten van menschen die, ook als wij, de gevolgen dragen van de ongunst der tijden, beweegt van het hunne toch nog iets te nemen en naar ons te zenden.

Doch ik wil nu meer letten op de naaste roeping tegenover onze verstrooiden in Rijn-Pruisen en Westfalen: onder hen te evangelisereen. In bedoeld verslag leest ge ook: „er wordt geëvangeliëerd onder de Nederlandsche schippers, die den Rijn bevaren, 5000 in getal“. Dat geschiedt ook door de ouzen in Ruhrort en Duisburg en dat onder leiding van ds J. Wiepkema. Dat geschiedt door alle leden van den kerkeraad. Dat geschiedt mede door de vrouw van den predikant; ja schier alle onze leden van Duisburg—Ruhrort, om bij deze gemeente nu maar te blijven, nemen zeer ijverig deel aan dit werk der evangelisatie, dat zich niet alleen uitstrekt tot de schippers in de haven van Ruhrort, doch ook tot hen die verre het groote rijk inwoonen, tot de gezinnen in het industriegebied als tot boerenknechts levend op groote hoeven ver van Duisburg verwijderd. Deze arbeid van ds J. Wiepkema onder de verstrooiden wordt niet minder door dezen gewaardeerd, dan die van ds Maaskant van Brussel door de verstrooiden in Frankrijk, en die van onze predikanten in Indië door de vele verstrooiden in ons prachtig Insulinde.

Ds Wiepkema preekt ook op geregelde tijden in Heiligenhaus, alwaar hij de laatste maal het heilig Avondmaal bediende, als in Essen. In Heiligenhaus had hij wederom twee theologische studenten onder zijn gehoor: één van de theologische school te Elberfeld en één van de universiteit van Bonn, alwaar o.a. prof. Barth doceert. Deze student van Bonn kon opmerken hoe groote waarde door onze Gereformeerde predikanten gehecht wordt aan de bijzondere zielszorg besteed aan de leden van zulke kleine en zoo ver van het vaderland verwijderde gemeenten. Ds Wiepkema gaat buiten Duisburg—Ruhrort niet alleen te Heiligenhaus preeken, doch eveneens te Essen, waar een kleine groep Gereformeerden is overgebleven, alwaar hij ook catechiseert. Twee bereiden zich voor om toegelaten te worden door belijdenis tot de heilige Sacramenten; onder deze twee is eene oude Nederlandsche vrouw, van eene andere kerkgemeenschap dan de onze, die nu op ruim zestig jaren leeftijd haar begeerte te kennen gaf in onze gereformeerde kerkgemeenschap te worden opgenomen. Daar te Essen hoorde onze predikant van een groepje mannen die samenkwamen in een plaats dieper in dit industriegebied Duitsland in gelegen; een man van Nederlandschen naam had de leiding onder hen. Ds Wiepkema werd geroepen met een: kom over en help ons. Hij was deze roepstem gehoorzaam en sprak voor een twintigtal mannen, waaronder een paar waren die zich voorbereiden voor het werk der Zending.

In de gemeente Duisburg—Ruhrort bereiden zich door het catechetisch onderwijs van hun predikant tien personen voor tot de belijdenis des geloofs. Onder de schippersknechts kwam een jonge man die gansch vreemd was van allen godsdienst tot geheele verandering door bekeering des harten. Ik zou namen kunnen noemen. Doch waarloze zou ons dat dienen? Namen die wij gelooven mogen dat geschreven staan in het boek des levens, die overgekomen uit andere kringen tot de onze, en thans medewerkzaam zijn bijv. op onze Zondagsschool. De catechisatie en Zondagsschool bloeien aterk. Zelfs in dezen tijd klimt het getal dergenen die tot de prediking komen des morgens tot over de honderd en des middags tot over de zestig en zeventig. Dat alleen in Duisburg—Ruhrort. Men houde hierbij rekening met de verre afstanden, die van de onderscheiden havens en uit de verschillende deelen dezer wereldstad moeten worden afgelegd om kerk, catechisatie en zondagsschool te kunnen bezoeken. De ervaringen van ds Wiepkema komen in veel opzichten overeen met die van onze andere predikanten onder de verstrooiden, te weten: hoezeer zulke bezoeken worden gewaardeerd, zoo bijv. door boerenknechts verwijderd wonende tot onder Keulen, Bonn en andere steden langs den Rijn.

De Heere sterke onzen broeder met zijn gezin; verblijde en bemoeide de broeders en zusters die „mede-arbeiders“ zijn in dezen arbeid; geve den deputaten wijsheid en kloek verstand en dat hunne handen gevuld worden, opdat de arbeid aldaar gelukkig voortgang moge hebben!

G. KEIZER.

P.S. Het gironummer van den penningmeester der deputaten is: ds J. H. Koers, Oosterbeek 17807.

Wij kon
grote-stads-
teekenis als
gen tegen. I
in „Nieuwe

Dat het
haalde, ve
koop. De
veel hete
S. kan
heel veel
maar ge
geerd. W
gezien, m
beeld voll
zijn, angst
ven als v
overspann
een milj
hier te zij
dente kul
ligt.

Vooral de
om gaat. Al
zoudt vele
andere zoud
ook tijd d

Prof. Dr
„In den
de“ — m
gansche w
onze Bijb
Volgens
moderne
juist verta
vatting, d
Volgens
standige
palende b
zin tussch
2 — in he
„Toen God
hemel en
duisternis
over de w
licht“. De
dig van
inhoud. I
schepping
het gehee
van een g
toestand
wordt de
reeds als
vertaling
God in de
van die c
zij was.

In dit g
van onze
grote me
van geav
behoud en
zegt zelfs
smakeloos

Hiervoor

In aanstu
lijk Leven“
In hetzelfde
teuren opge
Ds Buske

„Met D
brief, ver
altijd bij
Deze in
Onnoodi
kunnen o
bare men
die de bi
dat God i
het woord
lus hebbe
ooren hee
Marcus t
Maar d
Men wil
staanbaar
dat is onr
Woord“ g
ratietheor
zooals Go
Maar Ds

„Het tr
degenen,
Schriftes
Geloofsb
tegenover
zakelijk c
meeninge
Dezulke
Moet
de Sch
zij besc

Da W. W
Kerkhede“